

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Επί της διασταυρώσεως των οδών
Πατριῶς καὶ Γερμανίης, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΕΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

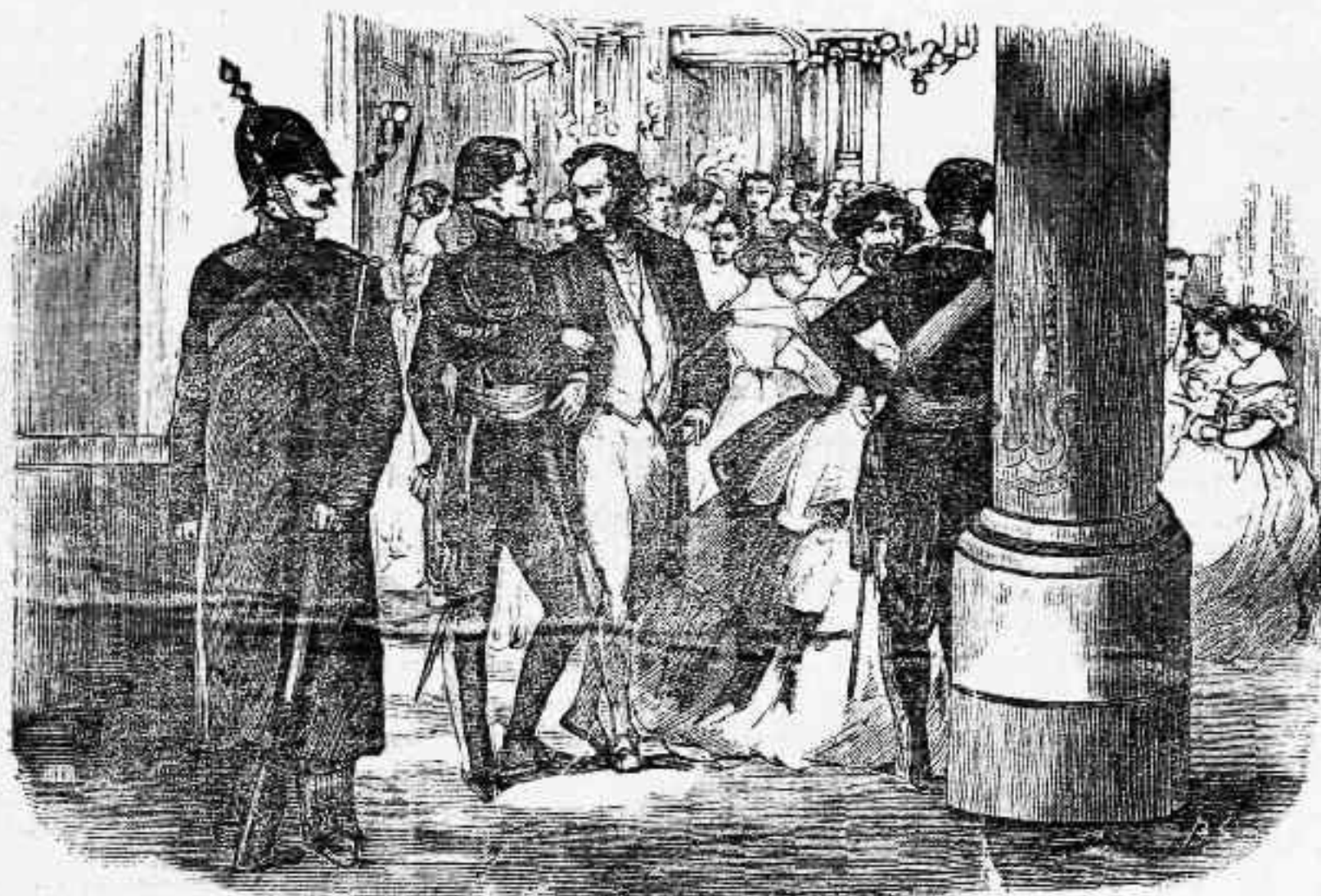
Ἐν Ἀθήναις ἐτησίᾳ δρ Ν. 8
 « ἐξαμ. » » 5
 « τρεῖς ἐπαρχ. ἐτησίᾳ » » 10
 « ἐξαμ. » » 5
 « τῷ ἐξωτερ. ἐτησίᾳ » » 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἑμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνας). — Καπιτώλιον (συνέχεια). — Οἱ δύο καλλιτέχναι, (συνέχεια) ὑπὸ Ἀδμύρου Ἑνσάλη. — Ὁ ἄλγος πάντες τῶν Ἰωαννίνων (τέλος).

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ... λεπτά 10.
 « τρεῖς ἐπαρχίαις » » 15.
 « τῷ ἐξωτερικῷ » » 25.
 Φύλλα προπαρασκευασμένα » 50.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπαγγέλλει τὰς σκέψεις μου, ἐπιθύρουν ὁ φρουρὶς. — Σελ. 171 στίχ. 2.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALES

I

Τίγρις με φόρεμα ἐκ γάζης

Ἡ Πετρούπολις, τὸ μυθῶδες αὐτὸ αὐτοσχέδιον Πέτρου τοῦ Μεγάλου, οὐδέποτε ὑπῆρξε τοσοῦτον λαμπρά, ὅσον τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου. Ἡ νεκρὰ ἡλικία τῶν διαδόχων τοῦ θρόνου τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφαίνετο τὸ ἐλαττήριον τῶν ἀδιακόπων ἐορτῶν ἀλλὰ τῶν χορῶν ἐκείνων καὶ τῶν τελετῶν μυθικῆς πολυτελείας ἀληθὲς σκοπὸς ἦτο νὰ συγχυθῇ τὸ εἰρωνι-

κὸν πνεῦμα τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης. Ἐδὲν ἀπομάθωσιν οἱ διπλωματικοὶ ἐκείνοι ξένοι τοῦ νέου τσάρου τὸ ἐπίθετον τῶν βαρβάρων τοῦ βορρᾶ, τὸ ὁποῖον τότε πολλοὶ εἶχον συνιέναι νὰ ἐπιδαφίλευσι τοῖς Ῥώσοις.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου 1821, ἐδίδετο μέγας χορὸς εἰς τὸ ἀνάκτορον Μιχαήλ. Αἱ εὐρέαι τῆς Πετροπόλεως ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις τεθρίππων, ἐδηγουμένων ὑφ' ἐνὸς ἡνιόχου καὶ ἐνὸς ἐρίπτου παιδός, μετ' ἄκρας ἐμπειρίας καὶ ἐτοιμότητος, ἐνευ γρήσεως τῆς μάστιγος καὶ τῆς φωνῆς. Πάντα τὰ πρωτότυπα καὶ ζωγραφικὰ ταῦτα ὀχήματα, καίτοι μετρίως κομψά, ἐσταμάτουσαν πρὸ τῆς ἐξωτερικῆς προσώψεως τοῦ ἀνακτόρου, κοσμημένης καθ' ὅλην αὐτῆς τὸ μήκος

διὰ στοᾶς ῥυθμοῦ ἰταλικεῦ. Αἱ ἀμίδες ἦσαν πεφωτωγνημέναι διὰ σωρείας χαρτίνων φανῶν, χαϊνέντως κεκοσμημένων εἰς διάφορα σχήματα καὶ ποικίλων τὸν χρωματισμὸν. Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο ὑπὸ τὸ περιπτύγιον οἱ ἐλαφροὶ καὶ πολυτελεῖς στολισμοὶ τῶν ὑψηλῆς τάξεως κυριῶν εξαφανίζοντο ὑπὸ εὐρύς μα δόας αἱ λαμπραὶ στολαὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων ἐκλύπτοντο ὑπὸ μολωτάς πάντες ἐσπεύδον νὰ εἰδύσωσι εἰς τὴν φεγγαβίλον ἐκείνην Ἐδὲν τὴν πεποικιλμένην δι' ἀνθῶν καὶ κεκοσμημένην ἀρωμάτων, εἰκόνα τῶν φαντασιωδῶν παλατιῶν τῶν νομῶν ἐκείνων τοῦ βορρᾶ, αἵτινες μεταβάλλουσιν ὑπὸ τὰ βήκατά των εἰς διηγετικές ἐκ τὸν ξηρὸν τῶν Ῥωσίων χειμῶνα.

Ἡ λάμψις τῶν φανῶν ἡκτινοβολοῦν ὑπὸ τὰς στήλας τῶν ἀνακτόρων καὶ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, μεστοῦ λαοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ἀντικαθίστων τὸν ἀπαθὴ χορὸν τῶν ἀρχαίων τραγωιδῶν. Ἦν τοῦ βέθους τῶν ἀναδεδραδῶν ἐξώρμων συμφωνίαι στρατιωτικῶν μουσικῶν καὶ πικρυμμένοι ὀρχήστραι ἀνταπεκρίνοντο μακρόθεν ὡς αἱ ἐκτνέουσιν ἀντηγήσεις τῶν κεραιῶν εἰς τὰ μεγάλα κινητήρια τῶν δασῶν. Συστάδες δένδρων πεφυταγωγημένοι διὰ κικρυμμένον φῶτων διαρρήγνυσον τὰς νυκτερινὰς σκιὰς, καὶ ἡ γλῶσσά, φαντασιωδῶς φωτισμένη, παρῆλθεν ἀτρώδεις χρωματισμούς, μὴ ἀνήκοντας εἰς γήϊνα τοπία.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ διαδρόμου τοῦ φέροντος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἦτο νέος κήπος· ἐπὶ θυματιώτερος, κήπος· εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον χρυσαυτοὺς ὡς λίπασμα τὰ ῥοδόλια, κήπος· συγχεροτόμεινος· ἐκ διαγυλίων δοχείων ἀνθέων σπανίων, συνειδημένων νὰ ζώσαν ὑπὸ καυστικῶν ἡλίων. Εἰς τὸ βέθος τῆς αἴθουσας, τὰ ἄκρα τῆς ὑπῆρας ἐκόσμων κύκλω ἄλσκι, κέκτοι, συκαὶ τῆς Βαρβαρίας, βανανᾶι, φοίνικες, ὑψῶτο κομψῶς καὶ χαριέντως πῆδαξ ὕδατος κρυστάλλου, ἐξακοντίζων αὐτὸ ἐν σχήματι ἀνθοδέμης εἰς ἀρκετὴν ὕψος μέσῳ λυχνίων καὶ σῶτων. Ὁ κρότος τῶν βρυάτων ἡφανίζετο ἐπὶ τῆς γλῶσσης τῆς καλυπτούσης τοὺς διαδρόμους. Τὰ παράθυρα ἀπὸ ἀνω ἕως κάτω ἀπέκρυπτον καθρέπτει, ἐξ ἐνὸς ταμαγίου κρυστάλλου, τῶν ὁποίων οἱ πόδες ἐβυθίζοντο εἰς τὰ πάντα ἀνθέων. Τὰ κάτοπτρα ταῦτα, τὰ ἔχοντα χρυσὰ πλαίσια καὶ περιβεβλημένα ὑπὸ ἀναρθημάτων λυχνίων, ἐφαίνοντο ἀνασκιρτῶντα εἰς τὸν ἀνεμὸν, ὡς τὰ ἀδαμάντινα παρρησιόματα, τὰ καλύπτοντα τὰς θύρας τοῦ πάλαιου τοῦ Ἀλκινοῦ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αἴθουσα οὕτω κεκοσμημένη ἐξετείνετο ἐπ' ἀπειρον ἥτο πρῶτον φυτόν, χρυσόν, ἀνθέων, ἀνταγωγιῶν, καὶ ἐπὶ τῆς φαντασιωδούς αὐτῆς ἐκτάσεως ἐπέπλεον ὀρίστως τρεῖς ὁμίχλαι, καθιστώσα ἡδύτητα τὴν ὅλην τὴν ἐν τρεχέμενων πάντων.

Ὁ χορὸς δὲν εἶχεν ἐπὶ ἀρχίσει· οἱ κεκλιμένοι, ἀκλινέστες, τὴν ἀριεὴν τῆς αὐτοκράτειρας, δὲν ἐσπεύδον νὰ καταλάβωσι τὴν ὀριζήμενην τάξιν ὑπὸ τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας καὶ καταγίνοντο εἰς σιωπηλὴν ἐπισκοπῆσιν ἐπὶ τῶν ἐνδιαφερόντων προσώπων, ὅσα ἤρχοντο βραδυτέρων τῶν ἄλλων. Ἀἰσθητικὴ κίνησις περιεργείας ἐκτάκτου κατέλαβε τὴν διμυλὸν αὐτὴν τὴν καλλοκάγαθον παρατηρητὴν, ὅταν θεάσων ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐβίβαν ἐν μέσῳ αὐτῶν τὰ ὀνόματα τοῦ πρίγκιπος· Μουριάκιν καὶ τῆς πριγκηπίσσης Βεράτσκις, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινοῦ γραμματικῶν καὶ στολισμῶν ἐσχηματίσθησαν

κατὰ τὴν διάδοσιν των. Αἱ συνδιαλέξεις κατέπαυσαν· αἱ γυνῆκε καὶ αἱ κρίσεις τῶν μεγάλων κυριῶν ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῶν συνειργμένων καὶ ὑπεροπτικῶν χειλέων των· ὅα ἐλεγέτι, ὅτι τὰ φθονερὰ βλέμματα των ἐζήτουν νὰ καταλάβωσι τὸ μυστήριον τῆς γυναικῆς τῆς ἐξίσκου· μέντοι ὑπὸ τῆς θαυμαστικῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως. Οἱ δὲ ἄνδρες προσεπάθον νὰ ἐφελαύσωσιν ἐφ' ἑαυτῶν ὀρίστον μειδισμόν, ἀδιόρατον κίνημα, ἐπὶ καὶ ἀδιάφορον βλέμμα τῆς θείας πριγκηπίσσης.

Οὐδέποτε ἡ καλλονὴ τῆς χαριέστατης νεάνιδος εἶχε λάμψει μετὰ πλείονος λαμπρότητας· ἦτο φιλαρέσκεια ἡ ἀδιαφορία, ἀγνωστον· ἀλλ' ἡ νωχελὴς χάρις τοῦ βαδισματικῆς, ἡ μειδιῶσα καὶ ὑψηλὴ ἰλαρότης τῆς ἔρσιονομίας της, ἡ ἐπαρξίς ἐν τῇ στάσει τῆς κεραιῆς, τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐμαρτύρουν συνείδησιν καὶ συνήθειαν τοῦ θαύματος, ἅμα δὲ καὶ περφορένησιν, ἥτοι προσπεποιημένην, πρὸ τῆς εὐκόλου ἐπιτυχίας. Διήρχετο αὐτὴ τὸ πλῆθος ὡς ἡγεμόν, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἐλεγεν πρὸς μὴν τοὺς ἄνδρας· αἴθε μᾶστατε! πρὸς δὲ τὰς γυναῖκας· αἴθε κλίνετε!

Ἦτο οὕτω ὡραία ὄντως, περιβαλλομένη διὰ τῆς παραδόξου καὶ μυστηριώδους χάριτος, ἥτις διέκρινε καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τὰς γυναῖκας τοῦ καθαροῦ ἐλαφροῦ γένους· αἱ μάχιμοι σύντροφοι τῶν Σκυθῶν, τῆς ὁποίας δὲν κκτώρθωσαν νὰ ὑποδουλώσωσιν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, — αἱ ἀμαζόνες τῶν ὁποίων ἡ μυθολογομένη Θάληστρις καθυπέταξε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, — τοιαῦται ὑπέβλεπον αἱ πρόγονοι τῶν ὡραίων Μοιχαβιτίδων.

Ἡ σύμμιξις ἄρα γε τοῦ ἰσχυτικοῦ καὶ τοῦ εὐρωπαικοῦ τύπου ἔδωκαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ των, εἰς τὸ σχῆμα τοῦ σώματός των, λεπτότητα καὶ ὑπεροχὴν μοναδικήν· Ἡ ὅλως ἰδιαίτουσα ζωὴ, εἰς ἣν καθυποβάλλονται αἱ εὐγενεῖς, αὐτὴ συνετίθησε τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτῆν τῶν μορφῶν καὶ παρεκώλυσε νὰ ἐξαχρησθῶσιν ἐκ τῆς συγκαταστάσεως τῶν φανταστικῶν καὶ ἀκαλοποιικῶν γυνῶν, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι γυναικῆ, πεποιημένα, πλατύν· Τούτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐρίσωμεν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ νεαρὰ πριγκηπίσση Μουριάκιν ἐδύνάτο νὰ διαγωνισθῇ πρὸς τὰς διακροστικὰς καλλονὰς τῶν προηγούμενων αὐλῶν, ἀλλ' οὐδὲν εἶχεν αὐτὴ τὰ κινήματα μετὰ τῶν τύπων, οὐ παρεβλήθησαν ὁ Ρωσικὸς καὶ ὁ Μοριλλος διὰ τὰς Παρθένους των.

Τὸ εἰδικὸν μέτωπόν της ἦτο ὀλίγον ὑψηλόν, ἀλλὰ εὐρύ καὶ ἀρκούντως πλατύν, μαρτυρῶν νομοσύνην ἐπίμονον, ζωγράφον, περιπαθῆ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ὁμογυδαλοειδεῖς, ὡς εἶναι οἱ τῶν καθαρῶν

Σλάβων, διαυεῖς, ἀλλὰ τὸ κυανὸν τῶν κορῶν, ὀρίστον καὶ βαθύ, ἀνταμνησκόντες γλαυκοῦς ὀφθαλμοὺς τῶν Σαρματῶν, περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ Τάκιτος, χρωματισμὸν ἰδίον, ὅστις δίδει εἰς τὸ βλέμμα τῶν νέων βαλκυριῶν τοῦ βορρᾶ ἡδύτητα καὶ ἀθωότητα, ἥ· τὸ θέλγτρον εἶναι ἀκαταμάχητον. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτῆς ῥίς ἀνύσκει τὸν ἀριστοκρατικὸν χαρακτήρα τοῦ προσώπου της, ὅπερ καθίστων ἰδιαζόντως ἡδύ βοστρυχοὶ ξανθοὶ κόμης, λεπτοὶ καὶ λαμπροὶ, οἵτινες περιβεβλητοὶ ἀσπιδῶς ἀκτινοβολίας τὰς ῥοδίνας παρειὰς της.

Τὸ εὐκαρπτον ἀνέστημά της, ἡ λευκότης τῆς ἐπιδερμίδος της, τὸ νωχελὲς βάδισμά της, ἐδύναντο νὰ πείσωσιν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν, ὅτι ἦτο γυνὴ οὖσις τρυφερὰ καὶ εὐθραυτὴ, ἂν μὴ ἐμάντευεν, ἐκ τῶν λεληθότων αἰτῆς, συνοφρυώσεων καὶ τῆς συμπτύξεως τῶν χειλέων της, ἐκτάκτον νευρικὴν ῥώμην κεκοσμημένην ὑπὲρ τὴν χαριέστατον αὐτῆν μορφήν, ὡς χαλκιδόνιον ἐλατήριον ὑπὸ βελεῦδον.

Ἦτο βεβαίως ἐδύνάτο νὰ ὀνειροπολήσῃ τις εἰκόνα μᾶλλον ἐπαγωγὴν γυναικείας καλλονῆς· ἡ ξανθὴ αὐτῆς θὰ ἐφαιεν εἰς ἀπελπισμὸν καὶ τοὺς ζωγράφους αὐτοὺς. Αἰὰ ταῦς νέους δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐφῆμερος ἐνσάρκωσις τοῦ ἰδανικοῦ; Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὀρίμων ἀνδρῶν τὸ σπανιώτατον μορτύριον τῆς δυνάμειος τῆς εὐσεως πρὸς παραγωγὴν τῆς ἄκρας τελειότητος; καὶ αἱ γέροντες δὲν ἐπανέυρισκαν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν ἀνάμνησιν τῆς ἐκπνευσάσης νεότητος, ἥτις ἀναθερμάνει πρὸς στιγμὴν τὴν παγωμένην καρδίαν των;

Ὁ δὲ πρίγκιψ Μουριάκιν τὸ στήθεός χων κατὰφορὸν ἐκ τσαρῶν, τάξεων, πλῶκων, ταινιῶν παντὸς ἔθνους, ἐπροχώρει διὰ μέσου τοῦ πλῆθους, δίδων τὴν γαῖαν εἰς τὴν θυγχεῖα τοῦ μετ' ἀκτινοδόλου ἐπισκοπότητος, ἦν ἐπείρεπον αἱ σιωπηλαὶ τιμαὶ αἱ ἀποδοδόμεναι εἰς τὴν ὡραίαν Παράτσκι. Ἐκπιδύνατο ἐξ εὐτυχίας, μετ' ὅλον τὸ διπλωματικὸν φλέγμα του, βλέπων αὐτὴν διερχομένην, ὡς ἰνδικὸν εἶδωλον, τὰ κύματα τὰ ὀποτελούμενα ἐπὶ τοῦ ἐθαλοντά· ἐκείνου φακίρας βεβουλισμένους εἰς θαυμασμὸν λατρείας καὶ περιπαθῆς ἐκπληξίν.

Νέος στρατιώτης φρουρῶν εἰς τὴν αἰσῶν τοῦ διαδρόμου, δευτεροτοκίς, εὐγενὴς ἄνθρωπος περιουσίας (πάντες αἱ παρ' αὐτὸν τῶν ὀρίμων εἶναι εὐγενεῖς, μέχρι τοῦ στρατιώτου) δὲν ἐπαύσε προσελθόν· τὰ ἐκπεπληγμένα βλέμματα του ἐπὶ τῆς νέας πριγκηπίσσης. Ἐν μέσῳ τοῦ ὄριλου τῶν κορυφῶν γυναικῶν δὲν εἶχεν ἰδίαν ἡ μόνη αὐτῆς. Ἡ ὀρθὴ αὐτῶν ὡχρῶντα καὶ φρίσσοντα, ὡς ἂν τῷ ἀπέστανε τὸν λόγον ὁ αὐτοκράτωρ. Ἐφαίνετο

ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ λησμονῶν τὴν στά-
σιν, ἣν ὄφειλε νὰ τερπῇ ὡς φρουρός. Αἴ-
φνης κρούσθησαν ἐνεκα τῆς μικρότητος
καὶ τοῦ ταπεινοῦ τῆς θέσεώς του. Ἡ ἀ-
μέρμηκος εὐθυμία τῆς νεότητος εἶχε με-
ταβληθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του εἰς πικριώδη
καὶ φθονερὰν φιλοδοξίαν.

Πρὸ μικροῦ ἐτι ἦτο εὐτυχὴς φρουρῶν
εἰς τὸν οὐδὲν τῆς ἐοικώς αὐτῆς καὶ παρέ-
χων εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς του εὖτω θιν-
μάσιον δῶρμα.

Ἦδη δὲ παρεχώρει τὸ καλλίτερον
μέρος τῆς ζωῆς του διὰ νὰ ᾔῃαι εἰς τὸν
παινομουχοῦν ἐκείνων, αἵτινες εἶχον τὸ
δικαίωμα ν' ἀπολαύσῃσι λέξιν τινας
κοινὰς μετὰ τῆς πρηνεπίσης Βεράτσας
καὶ νὰ σφίγγωσιν εἰς τοὺς ἐκχέοντάς των
τὴν ῥοδωνίαν ὀτρίαν.

Ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ αὐτός, ὁ-δευτέρό-
τατος, ὁ παραγκωνισμένος εὐγενὴς ὑπα-
χρεωμένος νὰ φαίνεται ψυχρὸς, ἀκίνη-
τος, ὑπακούων ὡς δούλος, μακριὰ τῆς
ποιητικῆς αὐτῆς γυναικός.

Ἀνέλαβ' τὴν φρουρίαν του μετὰ τῆς
θερμῆς νεοφύτου, ὅστις σφίγγει ἐπὶ τοῦ
ἡτήθους του τὸν τριγύρον ζωστήρα· ἤλ-
πιζεν οὕτω ἀκαταμάχητον τὸν παράφρονα
καὶ ἀτακτὸν αὐτὸν περασμὸν, τοῦ ὁ-
ποῦ ὁ ἱλιγγος, ἐπυρόμενος τῇ κεφαλῇ,
τὴν καρδίαν, τὰς αἰσθήσεις του. Εἰς μὲ-
τὴν δὲν κατέρθωσεν ν' ἀποδιώξῃ τὴν ἐ-
κκίνδυνον ἐκείνην εἰκόνα, ἐπανέρχετο
οὕτι ἀδιελείπτως πληροῦσα τὴν ἀείρον,
ὅν ἔδωκεν ἐργαστοῦν. Τέλος, ὅπως ὅμως
ἄλλην φρουρὴν εἰς τὰς σκέψεις του, προ-
εκάθησε ἀτεῖν τὸ οὖς εἰς τοὺς λόγους,
οἵτινες διεσχυροῦντο περὶ αὐτό.

Δὲν ἔκουσε κατὰ πρότερον ἢ φράσεις
κούφους καὶ ματαίας· ἀλλ' αἴφνης ἔλα-
βε ζωτήρην ἐδικαίωσιν εἰς τὴν συνδιαλέ-
ξιν δύο ἀνδρῶν κακομυμένων ὁπισθεν τῶν
γαστρῶν τῶν φηῶν, ὡς τὸ εἶναι ἀνεγνώ-
ρισεν ὅτι ἦτο ὁ μυλόρδος Γεώργιος Οὐ-
πρεσβευτῆς τῆς Ἀγγλίας· ὁ ἕτερος ἦτο
νεανίας ἐκείνης, μὲ χαρκαριστικὰ λε-
πτὰ, ἐλέμνα εἰρωνικόν, χεῖλη λεπτὰ
καὶ ὠχρὰ, φέρων στολὴν ὑπακούου.

— Γνωρίζετε τὴν χαρίεσσαν αὐτὴν γυ-
ναῖκα μυλόρδος; ἤρῳα ὁ τελευταῖος
αὐτός.

Ὁ δευτέρωτος ἐμάντευσεν, ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ τῆς νεότητος τῆς κινούσης,
πρὸς ἣν εἶχε συλλαβῇ λατρεῖαν ἄρσεν.

Ὁ πρεσβευτὴς ἐμειδίασεν.

— Αἶ! τίς δὲν γνωρίζει τὴν ὡραίαν
πρηνεπίσαν Βεράτσικαν, θυγατέρα τοῦ
μᾶλλον φιλοφρόνου τῶν ῥώσων βασιλέ-
ως, τοῦ πρηνεπίου Μουράκιν, ἱσταν-
τοῦ τῆς πλουσίας γῶρας Βογορόδσκη,
ἐν τῷ κυβερνείῳ Τούλᾳ;

— Ἐν τῷ κυβερνείῳ Τούλᾳ! εἶπε
καθ' ἑαυτὸν ὁ φρουρὸς μετ' ἐκπλήξεως,
ἥτις μετεβλήθη εἰς εἶδος τι δαιμονίμο-
νος ἐλπίδος, διότι τὸ ἰσχυρὸν κτῆμα τῶν

προγόνων του ἐγειτόνευε μετὰ τοῦ Βογο-
ρόδσκη καὶ ἐόμισε ὅτι ἡ ἀποστάσις
ἔρχοιτο ἐκλείπουσαι ἤδη μετὰ αὐτοῦ,
ταπεινὸς στρατιώτου, καὶ τῆς εὐγενεῖς
Βεράτσικης.

— Ἀέ ἤκούσατε νὰ γίνεταί λόγος;
ἐξηκολούθησεν ὁ πρεσβευτῆς, πρὸς τοῦ
ἐξαίρετου κτήματος, τὴν ὑπόθεσιν ὁ Μου-
ράκιν μ' ἐβόλεν εἰς ἐπίγειον παραδει-
σον, ἐγγὺς τοῦ γῶρου Ἰσχύος;

— Ἀλλὰ συλλογίσθητε, μυλόρδε,
ὅτι ἐπανέρχεται ἐξ ἀποδημίας, ὑπέλαθεν
ὁ νέος ὑπασπιστής. Πίπτω ἐν μέσῳ τοῦ
χοροῦ τούτου μετὰ στυλῆς ὅλως νέας,
ἀλλὰ τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχω τεθαρσυνέ-
νους ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ἡλίου, τὰ ὧς βολ-
δοῦντα ἐκ τῆς γαλλικῆς πολυλογίας καὶ
τὴν ἐγείραλον νεανιωμένην ἐκ τῆς πλε-
ξείας τῆς ὑγρῆς πατρίδος σας.

— Καὶ ἔτι μὲ καρδίαν νέαν, που
πολυμμένην ἐτι ἀπὸ τὰ βλεψάματα τῶν
καλλοῦν τῆς Ἀνδάλουσις, διότι ἀνέ-
πτειτε εἰς πρώτην ὕψιν!

— Ἀνταγοριζομένη με λοιπὸν, μύ-
λόρδε, ὡς ἔλεον, τὸν ὑπὸν θέλατε νὰ
προφυλάξετε ἀπὸ ὀλίθιμου. Δὲν ἐπανε-
ρχομαι κτήνη ῥώσος. Εὐσπλαγγνίσθητε
τὴν ἀγνοίαν μου!

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ λόρδος Γεώργιος
Οὐ... μετὰ φλογατος εἰρωνικῶς, τὸ
ψυχρὸν τιτὸν τοῦ Νέου βέβηκε νὰ καὶ ὡς
χρυσάκις εἰς τὸ φῶς! Ἀς ἴδωμεν ἂν κα-
τέστητε παρατηρητικὸς καὶ φαινογνω-
στικὸς διατρέξας τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς
Εὐρώπης. Τί φρονεῖτε περὶ τῆς πρηνε-
πίσης Βεράτσικης μὴ ἐξετάζων εἰμὴ τὰ
φαινόμενα.

— Εἶναι ὡραία ὡς ὡραῖον ἄνθρωπον!
Ὑπέλαθε μετὰ ζήσεως ὁ ὑπασπιστής· ἡ
πατριτικὴ ἀπαιξία τὰς φαίνεται ἀπο-
μακρύνουσα τὰς προσκλήσεις καὶ τὰς ἐλ-
πίδας τῶν φιλοφροσυνῶν ἐρωτικῶν ποιημα-
των. Ἡ ψυχρὰ ἐν τούτοις καὶ ἡγεμονι-
κὴ αὐτὴ σιμνότης τῇ ἀρμυρῇ θανα-
σίως. Ὡς ἡ γῶν καὶ τὰς χεῖράς μας,
τὸ ἀδιάφορον καὶ ὀδιστον βλέμμα τῆς
ταράσσει περισσότερο τὴν καρδίαν μου ἢ
αἱ ἀστραπαὶ τῶν ὡραίων ὀρθαλμῶν τῆς
Φλωρεντίας καὶ τῆς Σεβίλλης.

— Ὁ ἄνθρωπος οὕτως ἀπαγγέλλει
τὰς σκέψεις σου, ἐφύβρισεν ὁ φρουρός.

Ὁ ὑπασπιστής ἐξηκολούθησεν:

— Εἶναι ὑπαινιδος, μεμνηστανμένη ἡ
χώρα, μυλόρδε.

Ὁ πρεσβευτῆς ἐμειδίασε μετὰ τῆς
διπλωματικῆς ἐκείνης ἀπαθείας, τὴν ὁ-
ποία Ἀγγλος εἴνεται νὰ τινάξῃ με-
τὰ τοῦ βάνου κομωτηρίου.

— Δὲν διέβλεπεν ἐτι αὐτὴν αἰδέει τῶν
κοινωνικῶν αὐτῶν μαρτυρίων, νέος μου
φίλε. Ἡ πρηνεπίση Βεράτσικα εἶναι
ἀπλοῦστατα τῆς με φέρεται ἐκ γάλλης.

Ὁ ὑπασπιστής ἀνεσκήρτισε.

— Μὴ διαπνέετε, ὑπέλαθεν ὁ λόρ-
δος Γεώργιος. Ἡ τίγρις εἶναι ἡδίστα με-
τημφισμένη, ὡς βλέπετε, καὶ αἱ μᾶλλον
ὀξυθιραεῖς δύνανται ν' ἀπατηθῶσιν· ἀλλὰ
ὁ ἀπρεσβευτὴς νὰ σὰς ἔδωκεν πίπτοντα
ὑπὸ τοῦς δούλους μὲς τῶν φοβερῶν ἀ-
δελφῶν πρὸς, ἐν ἱεροστόν, ἢ ὑπὸ τὸ ῥι-
πίδιον τῆς ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλλῶν
πρηνεπίσης αὐτῆς.

— Τῶν γαλλῶν, ἐπανέλαθεν ὁ ὑπα-
σπιστής προσβλέπων τὸν λόρδον ὀργίλως.
— Ἦλθα δὲ! γεμίζετε τοὺς ὀρθαλ-
μοὺς σας ὡς πιστόλια, Τσερτοκόνοσκη,
προσέθετο ὁ συνετός διπλωμάτης. ἔχω
ἀδίκον λησμονήσας, ὅτι ὅςν πρὶπαι νὰ
δίδῃ τις εἰς τοὺς φίλους του εἰμὴ πλη-
ροφῶν ἀρεσκώσας αὐτοῖς.

— Ἄν ἐστρασε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν
δευτέρωτον, θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ ζωὴ
τοῦ διατρέχει κίνδυνον μετὰ δύο ἐχ-
θρῶν. Ὁ ὑπασπιστής κατέβηκε προ-
σέθεν νὰ μεριμνήσῃ καὶ εἶπε μετὰ φω-
νῆς τεταραγμένης:

— Ἐξηκολούθηστε, μυλόρδε, ἐξακο-
λουθήσεσθε. Ἡ συδιάλεξις αὐτῆς μ' ἐν-
διαφέρει ἰδιαζόντως.

— Δαί, ὑπὸ τὴν ἐκφρασιν αὐτὴν τε-
λείας ἀπλότητος, προσέθεκεν ὁ εὐγενὴς
λόρδος, ὑπάρχει ψυχὴ πολυμήχανος, φι-
λάρσενος· ἀνευκαρδίας, πληρομένη ἐξ ὑπε-
ρηφανείας, καὶ σκληρὰ μέχρι κακοφυγίας.

— Συλλογὰ, ἐπανέλαβε γαλλὸν ὁ νε-
ανίας. Στέλλει λοιπὸν εἰς τὴν κούρην τοῦς
δούλους τῆς διὰ μίαν καρδίαν κακῶς
προσκληθείσαν ἢ σταγόνᾳ ἀρωματικοῦ
ὕδατος πεσοῦσαν ἐξ ἀπροσβίας ἐπὶ τῆς
ἐσθλῆτος τῆς.

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε! εἶπε ψυχρῶς ὁ
πρεσβευτῆς. Εἶναι ἀδιόφορος ἢ ἀγαθὴ
πρὸς τοὺς ἀθλίους, κατὰ τὰς ἰδιότη-
τας τῆς. Ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ ἐλλομεῖτο ἀ-
πλῶς ὡς λιμὴ ἐκκεντρικὴ ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, μυλόρδε, τὸ ἡ-
ξιάζετο ὅσον καὶ ἐγὼ καλῶς, ἐπικρατεῖ
ἀνεξικκία γένει, εὐθερίας ἀπλύτου
πρὸς τὴν ἐκκεντρίωσιν τῶν βουλήρων,
ἐφ' ὅσῳ αὐτὴ δὲν βίβει τὴν πολιτικὴν.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἐμειδίζομεν πρὸς δύο
δικηγόρους ἀντικειμενομένους ἐν δικα-
σταρίῳ, ὑπέλαθεν ὁ πρεσβευτῆς· ἀλλ'
ἐάν σὰς εἶπον ὅτι ἡ πρηνεπίση Βεράτ-
σικα δὲ ἔχει καρδίαν, σας ἔδωκα τὴν
γῶμιν τῶν πολυρhythμων λατρευτῶν τῆς.

— Ἀδύατον!

— Ἀδύνατον! ἰδοὺ ἐκφρασις ἡμισ-
διπλωματικῆ. Αὐτοῦ αἱ ὅτι σὰς ἀπέ-
σπασεν μίαν ἀπάτην, ἀλλ' ἔχω τὰς ἀπο-
δείξεις μου. Ἡ ὡραία Βεράτσικα ἔχει
ἐνθῶς καὶ ἀδύνατον, γαλιωτοποιῶ, καὶ
εὐχέται ἐραστός, καὶ δὲ ἔλεον νὰ σὰς
ἔδωκα τασσόμενον μετὰ αὐτῶν.

— Ὡς καὶ ἐχούσα αὐτὴν δαυ-
γὲς τὸ πρότερον, τῶν σιμνὸν τὸ βλέμ-
μα δύνανται νὰ παῖξῃ ὑπὸς ἀναξίως τὸ
πρόσωπον φιλαρίσκου;

— Ἀδύατον!

— Ἀδύνατον! ἰδοὺ ἐκφρασις ἡμισ-
διπλωματικῆ. Αὐτοῦ αἱ ὅτι σὰς ἀπέ-
σπασεν μίαν ἀπάτην, ἀλλ' ἔχω τὰς ἀπο-
δείξεις μου. Ἡ ὡραία Βεράτσικα ἔχει
ἐνθῶς καὶ ἀδύνατον, γαλιωτοποιῶ, καὶ
εὐχέται ἐραστός, καὶ δὲ ἔλεον νὰ σὰς
ἔδωκα τασσόμενον μετὰ αὐτῶν.

— Ὡς καὶ ἐχούσα αὐτὴν δαυ-
γὲς τὸ πρότερον, τῶν σιμνὸν τὸ βλέμ-
μα δύνανται νὰ παῖξῃ ὑπὸς ἀναξίως τὸ
πρόσωπον φιλαρίσκου;

